

[07-02-2013]

Alberts

“Schat, breng je mijn alberts mee? Het sneeuwt.”

Met een schok ben ik wakker. Showtime!

Een keer per jaar kom ik uit de kast. Uit de doos. Shoe Albert staat erop. In krullende fuchsia letters. Een gerenommeerde zaak overigens. Vooral voor homo's.

Pas als de vijver van het stadspark bevroren is, kom ik buiten. Op zondag. Als het rustig is. Dany schuifelt naast zijn vriendje over de ijzige paden. Voorzichtig als oude wijven glibberen ze een uurtje rond. Ze giechelen telkens ze bijna vallen. Elk spatje sneeuw op hun broekspijpen wordt met veel omhaal verwijderd. Met een kraaknette zakdoek.

Echte mannen dragen hun bottines altijd. Bij regen en keiharde zon. Daarvoor zijn wij geschapen. Voor slijk en vuil. Niet om tussen zijdepapier te liggen.

Dany en het vriendje besluiten hun wandeling met een bezoek aan café 't *Zot Geweld*. Een naam die zichzelf weinig eer aandoet. Op een gerimpeld besje na, dat luidruchtig probeert de aandacht te trekken van een seniel heertje, zijn de stemmen gedempt. Het interieur ademt oude chic uit. Het aroma van kwaliteitskoffie en vers gebakken wafels. De meeste bezoekers laten hun sneeuwschoenen achter in de vestiaire. Op kousenvoeten trippelen ze over het tapijt. Ze nestelen zich zo dicht mogelijk bij de haard.

Ik blijf achter in een plasje water. Naast mij een collega die er interessant verweerd uit ziet.

Twee zigeuners sloffen naar binnen. Aan hun verkleumde vingers bengelen trosjes prullen. Pijnlijk schreeuwerige kleuren en lichtjes die zenuwachtig om aandacht vragen. Ze lopen de tafels langs. Het hoofd obligeert schuin. Een waas van deemoed in hun blik. Verkopen doen ze niet.

De hoofdkelner krijgt het op zijn heupen. Hij flikkert hen de deur uit. Ze stommelen voorbij de kapstokken. Grissen elk een paar schoenen mee.

Enkele straten verder kom ik aan de voeten te zitten van de jongste. Een breedgeschouderde kerel met dansende krullen in zijn nek. Van geluk springen ze in een hoop sneeuw. Ze lachen hun gouden tanden bloot. Als kinderen slibberen ze door de modder. Hun versleten mocassins werpen ze in de portiek van een winkel.

Haastig lopen ze verder in de richting van hun stamcafé. Om de buit te vieren. Met een schuimende triple van het vat.

Ik wilde een echte vent? Ik heb er een gekregen. Gratis.

Zijn zweetsokken neem ik er bij.

Mieke Vandromme